

ET MILLE PER ANNOS BİNLERCE YIL BOYUNCA

İŞTAHSIZ YALNIZLIK ve ACI FARKINDALIĞINA MELANKOLİK EŞİKLER Cogito sayı 51 / 2007

Okşarken elleriyle verir zehrini usul usul.. kimsenin vurulmadığı yerden vurulurum..
Ey hissiyat terk et bedenimi.. Görüp göreceğim, bilip bileceğim seni terk edenlerin
yorulmaksızın yaşıyor olduğudur.

Omuzlarımdaki yük *Hesiodos*'dan¹ yadigar. Yaralarımın her biri zehirle sotelenmiş
sözlerden icazetli. Bir gün yazıyorum, diğerinde ölüyorum, hanımeli kokuları içinde
buluyorum kendimi de gülüyorum... Hep devam eden eylemler içinde geçiyorum, hızla
geçmekte olanın içinden; o bana acılar, ben ona satırlar bırakıyorum. Yürüdükçe kalınlaşıyor
defterim ve inceliyor pamuk ipliği hayata tutduğum. Oyalanıyorum tahta beşiğinde
zamanın; kefende dikiş, ömürde avuntu payı yok diye diye gölgeleniyor ruhum...

Kıl'le, *kâl*'le savaşmaktan yorgun düşmüş kollarım. Toplama acılar, kahrı künyesinde
yazılı sancılar, cezası ertelenmiş beyhude sanrılar doldular da içime, kanarak kanı mürekkep
bilen kelimelere defterimi hiç silmeden taşıdım.

Kulaklarımda bakiliği sessizliğin... Anlamlı cümleler için oldukça
yorgunum.. Ağırлаştıkça ağırlaşıyor hayat, ben de ezildikçe eziliyorum.. Güçlüklerin ardından
geldiği vaat edilen seni beklemekteyim.. "Nazlıyım rica etsem nazımı çeker misiniz?" gibi
monologlar kurup, böylesi ironiye kendim bile gülmekteyim.

Şimdi yazmak gerek hafiflesin karanlık kelimelerin demir leblebi harflerden yükü
yada kaçmak gerek yükselen sularından hayatın, kaçmalı yükseldikçe ednalaşan tüm bu
popüler saçmalıklarından devr-i dünyanın...

Yılların geçerken uğradıkları bir yer oldu yürek. Bu gelip geçmelerle tükeniyor
tükenmekte olan binlerce yıl boyunca (et mille per annos). Oysa hepimiz on altı yaşımızda
cıvıl cıvıl yarını umutlulardık. Biz yürürken rüzgar daha anlamlı eserd. Bilmezdik kim ne
diye hayata küserdi.. İşte o günlerde şehrin arka planında çalan melodiyi duymaya başladım.
İstanbul boğazda akar, rüzgarlar ağaçlarda iğdeleri öpüp mis kokuları kucak kucak saçlarına
çocukların saçardı. *Dean Martin*'in "*Who's Sorry Now*" yada "*I love the way you say
goodnight*" gibi bir şeydi hayatın melodisi.. Yine de en tatlı günlerin en tatlı yerinde içimi ılık
sızılar kaplar, durmaksızın yelken açıp yola çıkan çaresizlikler yüreğimin *Indus* ve *Ganj*

¹ Hesiodos'un İşler ve Günler koşuğundan: *Saturnas*'la *Rhea*'nin o mutlu çağlarında, / *Kötülük, yorgunlukmuş
nedir bilinmiyordu; / Tanrılar hiçbir şeyi esirgemiyorlardı; / Gözü doyan insanlar, artık barış içinde / Kavgasız,
gürültüsüz, mutlu yaşıyorlardı, / Değişmez töreleri daha bozulmamıştı. / Ölüm, suçlular için korkunç olan o
ölüm, / Bu geçici yaşamda, yeryüzü zevklerinden / Ne tatlı bir geçişi, gökyüzü zevklerine / O çağın insanları
mutlu cinlerimizdir, / Dayanağımız olan bahitli şeytanlarımız; / Başımızda beklerler; yüreklerimizdeki / Cinayeti,
acıyı söküp atmak, isterler*

kıyılarından kalkardı..Anlayamazdım hüznümü..Halbuki biteceğini, gideceğini biliş acı farkındalığıma eşikler açardı... Ufuk ne kadar uzaksa dağılanlar, dağınıklıklar ve saçılan hayatlarla döllenmiş genişleyen şehrin intikamı o kadar yakındı. Bilincimin daima üste çıkmaya meraklı altı olacakları anlardı..Muhtemel terk edişlerin adımlarını nefesimde hissedirdim...Neye yazık nelere yazık olmadı ki! Ne yazık ki haklı çıktım, kahırdan başka bir şeye yaramayan haklılığımla girdim zavallı yalnızlıklara:

Ey sen el yordamıyla yaşadığım/Tuzlu yaram / İştahsız yalnızlığım /Yüzüme çarptıktan sonra dağılan tüm vaatlerinle / Aceleye getirdin saatlerimi/ ya işgalin altındaydı gözlerim / ya da dost bilmek zorunda kaldım cerahatimi / Ötekiydim / Berikiydim /Yorgun şehrin vebalısı,/ Kurdeşenydim / Almadınız beni aranızda / Korkuları emziren sancılığım / Esmer tenim / Hayal eden celladım / Ey sen el yordamıyla yaşadığım /Tuzlu yaram /İştahsız yalnızlığım

Derken penceremizi saran ayva çiçekli dallardan ayrı düştük. Ahşap evlerin rutubet kokusu ve sarmaşıklı çardakların bedenlerimize ihtimam gösteren dokusu kaldı özlediklerimizle birlikte uzaklarda bir yerlerde. Dönüp geldiğimizde bizi büyüten ağaçların ellerinden öpmek, dev gövdelerine sarılıp hasret gidermek için, betondan bir mezarlık bulacaktık. Gitti her biri “*primus inter pares*” asil ruhlu zamanlar.. 2.dereceden tarihi eser restorasyonlarına kurban gitti güzel günlerimiz. Doğu Roma’dan, Osman oğullarından, çakıldan, yabancı incirden,yosun kokusundan ve midye yarasından anılarımız vardı... Bir güne bakan çiçekleri kaldı gerimizde ve ben o gün anladım ayçiçeklerine neden “*güne bakan*” derler diye.

Damla damla eriyemezdim...büklüm büklüm ezilemezdim, bitmek düşerdi bana bitemezdim..melankolik başımda papatya taçları da olda, sığındığım kollarda beni vuran bir delilik olurdu...gideceksin bilirdim...leylaklar başka leylak olacak diye içim yanardı onlarla mora boyanırken ruhum, bilemedim leylaklar başka leylak değil başkalarının olacaktı...

Önceleri bu acı bana yetecek sandım.. Ama bitmedi.. Ben hiç ummadığım zeytin ağaçlarının önünde kara saplı bıçaklarıyla Bedri Rahmi’nin yaralandım ...Sen ey en sevdiğim! Kalbimi sırtımdan çekip çıkardın.Büyüdüm diye kimse tutmadı ellerimden; anladım kestane ağacı her zaman ayrı düşermiş kestanelerinden.

Neden sarmalandım zihnimde senden ve sana doğru giden düğümlerle ve neden ezberimdeki tüm şiirleri seninle imliladım. Tuzağına düşmüştüm işte! Neyim varsa aldım ellerimden ardından tutukladın.. Saflıkla yaşayan yanlarım ironik koşullamalardan azade kaldı, gerçeği pek erken kavradım.. Tamamen ölmek için yeterince kalabalık olmalıydım kendi içimde, nede olsa her iyi niyetimde arkamda kendi cesetimi bırakacaktım..

Gider en nihayetinde temmuzlu güzel günlerimiz de kıymet bilmez ellerimizden, ancak sus payı mutluluklar yaşarız..Tebessüm mü bir oh çekiş mi daha muteberdir ve ispat eder tatlı şeyleri bilemem. Acılardan azade olunca uçurumlara doğru koşarız. Bir tek güne bakan çiçekleri kalır gerimizde ve biz o gün anlarız ayçiçeklerine neden “*güne bakan*” denilir diye. Ne yapsak yalnızız işte..

Behice Tezçakar Özdemir